

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПІДВИЩИТИ ЕФЕКТИВНІСТЬ І ЯКІСТЬ РОБОТИ

ЦК КПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ прийняли постанову про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки.

У постанові відзначається, що рішення XXV з'їзду партії викликали нове піднесення трудової активності робітничого класу, колгоспного селянства, інтелігенції, всього радянського народу.

Як конкретну програму дій сприйняли трудящі рішення жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, положення і висновки, викладені в промові Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва. Працівники промисловості, сільськогосподарства, будівництва, транспорту та інших галузей народного господарства активно включилися в боротьбу за виконання десятої п'ятирічки — п'ятирічки ефективності і якості.

Високо оцінюючи патріотичні почуття трудящих і надаючи важливого значення дальшому розвитку соціалістичного змагання, Центральний Комітет КПРС, Рада Міністрів СРСР, Всесоюзна Центральна Рада Професійних Спільнот і Центральний Комітет ВЛКСМ доручили партійним, радянським, профспілковим, комсомольським організаціям, міністерствам і відомствам, керівникам підприємств, об'єднань, будов, колгоспів і радгоспів сприяти організаторську та ідейно-політичну роботу на всемірне розгортання соціалістичного змагання за успішне втілення в життя соціально-економічних завдань, намічених XXV з'їздом КПРС, виконання і перевиконання завдань народногосподарського плану на десяту п'ятирічку під лозунгом «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість».

У постанові зазначається далі: широко розгорнути в 1977 році соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-ліття Великої Жовтневої соціалістичної революції, задіяти до нього всіх робітників, колгоспників, спеціалістів з тим, щоб значно підвищити в ювілейному році планові завдання, створити надійну гарантію для успішного виконання п'ятирічки в цілому. Схвалити ініціативу передових робітників і колективів, які взяли зобов'язання виконати завдання двох років п'ятирічки до 7 листопада 1977 р. Пондіанти особливу увагу прийняття і реалізації зустрічних планів.

Головна увага учасників змагання має бути зосереджена на істотному підвищенні ефективності виробництва і якості роботи при безумовному виконанні і перевиконанні місячних, квартальних, річних планів та завдань п'ятирічки в цілому; зростанні продуктивності праці; поліпшенні використання основних ви-

робничих фондів шляхом інтенсифікації виробничих процесів; суворому дотриманні режиму економії, раціональному використанні матеріальних ресурсів; досягненні високої якості всіх видів продукції, збільшенні випуску виробів вищої категорії якості і підвищенні їх питомої ваги в загальному обсязі виробництва; збільшенні виробництва і продажу державі зерна, м'яса, молока та інших продуктів землеробства і тваринництва і поліпшенні їх якості, підвищенні ефективності сільськогосподарського виробництва, досягненні максимальної віддачі з кожного гектара, з кожного карбовання вкладень, з кожної тони добрив.

У постанові відзначено й інші основні завдання трудових колективів.

Для переможців Всесоюзного соціалістичного змагання визначено різні заходи морального і матеріального заохочення.

Встановлено Пам'ятний знак ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «За високу ефективність і якість роботи в десятій п'ятирічці». Пам'ятним знаком нагороджуватимуться колективи, які добились найвищих якісних показників у виконанні завдань десятої п'ятирічного плану, не раз були удостоєні за рішучі підсумками Всесоюзного соціалістичного змагання переможних червоних прапорів ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Для нагородження робітників, колгоспників, інженерно-технічних працівників і службовців встановлено також єдині загальносоюзні знаки «Переможець соціалістичного змагання», «Ударник десятої п'ятирічки».

Редакціям місцевих газет, поряд з іншими органами масової інформації, рекомендовано глибоко висвітлювати практику соціалістичного змагання, широко показувати досвід роботи передових колективів, новаторів виробництва, ударників комуністичної праці.

Центральний Комітет КПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ висловили тверду впевненість в тому, що робітники і колгоспники, інженерно-технічні і наукові працівники, всі трудівники промисловості, сільськогосподарства, будівництва, транспорту та інших галузей народного господарства ще ширше розгорнуть всеародне соціалістичне змагання за втілення в життя рішень XXV з'їзду КПРС, успішне виконання і перевиконання завдань десятої п'ятирічки, позитивні трудові успіхи зустрічуть 60-ліття Великої Жовтневої соціалістичної революції, внесуть гідний вклад у справу будівництва комуністичного суспільства в нашій країні.

(ТАРС).

Репортаж червоного тижня

БРИГАДИР ІДЕ В МОСКВУ

Вже йдучи із заводу, я намагався уявити собі обличчя Леоніда Артеменка таким, яким воно повинне бути у хвилини напруження. Бо ж, не секрет, у бригадирській практиці трапляється не тільки приємне. І не зміг уявити. Здається, з Леонідовим обличчям ніколи не сходять вираз доброти, а в очах завжди тліється той доброзичливий вогник, який краще за будь-яку характеристику говорить про людину.

...Ковальсько-пресовий цех «Червоної зірки». Звідси, сказав Леонід, починається завод (хоча з ним посперечалися б робітники інших цехів). Звідси пролунав заклик: розгорнемо змагання за право підписати Репорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річного ювілею Великої Жовтня. Це до молодих трудівників підприємства звернулися члени комсомольсько-молодіжної бригади різальників металу імені XXV з'їзду КПРС, підтримавши почин ленинградців.

І то не випадковість. За бригадою міцно закріпилося слово «ініціатори». Ще напередодні XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу різальники металу виступили з ініціативою: «XXV з'їздові КПРС — 25 надпланових сівалок щомісяця!»

Сьогодні, як і раніше, вони йдуть серед перших у перед'ювілейному змаганні, хоча бригада й переживає складний процес омолодження. За віком з колективу вишло троє, а прийшов один — Олександр Арикош.

— Вплинув цей процес на бригаду?

— Ні, — переконаний секретар комсомольської організації цеху Віктор Пономарьов. — Звичайно, в інші колективи пішли досвідчені робітники. Але ж ось факти: бригада Артеменка щомісячно виконує півтори норми. Контролерам відділу технічного контролю на їхній ділянці роботи нічого: всю продукцію здають з першого пред'явлення.

Коли бригадир говорить, що заводські сівалки починаються з кутиків, труб, штаб, які різуть на пресах члени його бригади, то мав на увазі наперед екіп продукції. Вони не зможуть дивитися у вічі суміжникам, якщо, приміром, отвір

(Закінчення на 2-й стор.).

КОМСОМЛКА ВАЛЕНТИНА ПЛАХОНУК НЕЩОДАВНО ПРИПЛАЛА ПОЗДОРОВЛЕННЯ ВІД СВОЇХ ПОДРУГ — ВОНА СТАЛА ПЕРМОЖЦЕМ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ СЕРЕД МОЛОДІХ ТВАРИНИКІВ СВИНОФЕРМ КОЛГОСПУ ІМЕНІ КАРЛА МАРКСА ДОБРОВЕЛІЧКІВСЬКОГО РАЙОНУ.
Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

СЕЛУ — ДОБРОЯКІСНІ МАШИНИ

У Листі Центрального Комітету КПРС колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, учням, спеціалістам сільського господарства, працівникам промисловості, яка поставляє селу матеріально-технічні засоби, всім трудящим Радянського Союзу говориться: «ЦК КПРС звертається до колективів промислових підприємств, які виконують замовлення на машини, — своєчасно поставити надлишки... та інші матеріально-технічні засоби, виникливі можливості для перевиконання планів виробництва за рахунок використання внутрішніх резервів...»

Ці листи з Листа і постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки» викликали нову хвилю піднесення у бригаді. Адже й він нас, ід якості нашої роботи, залежить доля майбутнього врожаю. Чим напівніше працюватимуть комбайнові й тракторні наоси, тим ефективнішим буде трук хліборобів.

Сьогодні ми 98,8 процента продукції здаємо з першого пред'явлення. Показник високий, але колектив бореться за те, щоб цей обійми були тільки високої якості. І ми прагнемо досягти цієї мети найближчим часом.

Готуюсь до атестації державним Знаком якості обійми гідронасосів НШ 32-2 та НШ-50. Підтримавши ініціативу харківських тракторобудівників, котрі закликали суміжників боротися за присвоєння почесного п'ятикутника тракторів Т-150, члени колективу встановили суворий контроль за виконанням кожної операції.

Селу потрібні біліше машини. Тому у своїх соціалістичних зобов'язаннях на 1977 рік одніи із перших пунктів ми записали, що доб'ємося зростання обсягу виробництва підвищення продуктивності праці на 24,5 процента. Це буде нашою відповістю на підказки партії про радянських людей.

В. ЧАЛІЙ,

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади токарів ліній обійми механо-складального цеху № 2 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

БАМІВЦЯМ —

ПРИЗ

ІМЕНІ

МИКОЛИ

ОСТРОВСЬКОГО

УРГАЛ-2 (східна ділянка БАМу). Перехідний приз імені Миколи Острівського вручено в урочистій обстановці бригаді шоферів, очолюваній Н. Чорногором. Цей приз встановлений Центральним Комітетом комсомолу України для кращого молодіжного колективу будівників БАМу.

Разом з іншими посланнями України водії могутніх самоскидів будують місто Ургал. Вони віднають грунт під житловий мікрорайон.

Суворі зими на трасі БАМу: стовпчик термометра періоді опускається до 50—55 градусів нижче нуля. Але в умілих руках машини не звянуть простоїв. У новій п'ятирічній бригаді майже на три місяці випереджає графік. Понад завдання перевезено більш як 120 тисяч тонн ґрунту.

18 чоловік у молодіжному колективі. Майже всі — комуністи або комсомольці. Чотирнадцять чоловік — ударники комуністичної праці.

(ТАРС).

МАЙСТРОМ СТАЛА. А ДАЛІ?

Щовечора, долаючи втому, Людмила хоче, щоб сьогоднішня поїздка була останньою. А вранці місто знову заснає вікнами, проводячи її до автобуса, і Людмила з нетерпінням чекає того моменту, коли гостинним жестом розчинить двері їхньої маленької перукарні і скаже:

— Хто до мене, прошу...

І до вечора чаклуватиме над зачісками. В Маловісківській районній перукарні Людмила Орлова працює шість років. Звичайно, вибираючи собі спеціальність перукарки, дівчина знала, що то не просто — завоювати собі ім'я, популярність, повагу.

Спочатку жінки завбачливо обминали її крісло, ображено кривили губи, дивлячись на творіння її рук. Сьогодні в Малій Висці про Людмилу Орлову скажуть, що це хороший, здібний майстер-перукар. Вона допомогла опанувати спеціальність п'ятим дівчатам.

І тому оце Людмилі розмароване: «Розрахуюсь, сил моїх більше немає» — здивувало.

Розраховується Людмила не вперше. Стала розповідати про причини: про ту квартиру, яку в райпобуткомбінаті їй обіцяють уже п'ять років, про щоденні рейси на роботу з іншого району... Та потім, замислившись, підсумувала: «Зрештою, це мінус матеріальні. А моральні? Пішла б я після закінчення школи доярною — на мою честь прапор біля контори майорів би...»

Щодо престижу. Людмила Орлова по закінченні училища прийшла в перукарню, маючи звання майстра. Класності її досі не має. На курсах підвищення кваліфікації вона не була жодного разу, як не була і її колега майстер з чотирирічним стажем Валентина Прибора.

У Маловісківському райкомі ЛКСМУ завідувач відділом комсомольських організацій Анатолій Михайлов на запитання про соціалістичне змагання між молодими побутовцями безпечно розводити руками. Справді, перукарі і швачки тут знають з облікових карток, хоча вікна районного комітету комсомолу і побутокмбінату — напроли.

НЕ КРАЩЕ піклується про кадри, організацію соціалістичного змагання та умови праці побутовців і в Бобринецькому райкомі комсомолу.

Бобринецькі перукарі, як і маловісківські, не підтримують ніяких контактів з кіровоградськими модельєрами, не беруть участі в обласних конкурсах молодих майстрів. Щоправда, інколи дівчата бувають на конкурсах у ролі... звичайних спостерігачів. Сидять у залі і заздрять колегам, які під оплески присутніх показують свою майстерність. Та ще іноді, приїжджаючи до Кіровограда, між відвідинами базару й універсамів забігають до жіночого салону вищого класу подивитися роботу Раїси Луполенко та інших знатних кіровоградських майстрів.

У Бобринецькій перукарні чимало комсомолок. Але комсомольсько-молодіжний колектив тут не створено, своїх зобов'язань дівчата не знають, в індивідуальному змаганні участі не беруть.

Галина Білан мріяла про спеціальність перукарки давно. Так, саме мріяла. І в перукарню після школи планувалася приїжджати, аби тільки навчитися робити людей красивими. Згодом така стала майстром. Має десятирічний досвід, дістала другий клас. Невдовго на кваліфікаційній комісії класність у неї зняли...

— Приїшов завідувач, сказав, що поїдемо в Кіровоград на комісію. Соромно було, адже всі наші майстри «засинались» на теорії, бо ніхто не попередив навіть, що треба підготуватися. Та й посіпників відповідей у нас нема, — розповідає про це сама Галина.

У ПЕРУКАРСЬКОМУ салоні Знамянського міськпобутокмбінату — 10 комсомолок. Секретар комсомольської організації Наталя Коваль, знайомлячи мене з ними, з гордістю розказувала і про перехідний червоний вимпел, який перукарі постійно вибирають у швачок, і про конкурс «Нумо, дівчата!», і про виступи художньої агітбригади, і про зустрічі молоді з ветеранами праці. І між іншим обмовилася, що в їхньому комбінаті 15 перукарів першого класу.

Та хіба тільки про перукарів дбають у міськпобутокмбінаті! Молоді тут багато, одних членів комсомольської організації 57. Є з ким працювати раді наставників, комісії по якості, штабів соціалістичного змагання. Лише в липні минулого року в колектив прийшло близько 20 випускників училища.

Міськпобутокмбінат підтримує тісні зв'язки не тільки з міськкомом комсомолу, а й зі школами, орієнтуючи молодь вибирати спеціальність побутовця. Клопітно? Звичайно, тим більше, що кожного року комбінат перераховує обласному побутокмбінату близько шесті тисяч карбованців на підготовку кадрів. І віддача від того велика.

Авторитет у місті має бригада молоді закріпички Тамари Першинної. Ставши на ювілейну ударну вахту, бригада зобов'язалась виконати план другого року п'ятирічки до 60-річчя Великого Жовтня.

Справжнє «паломництво» перед святом і вихідними до перукарського крісла комсомолки Наталії Оленченко. Вона — переможець обласного конкурсу молодих перукарів. А якщо ви подивитесь на Наталію більше, то вона розповість, як спершу теж хотіла розраховуватися, як спільної мови з клієнтами знайти не могла, й усміхнеться широким нахилом.

До речі, про «звільнення за власним бажанням». У Знамянському побутокмбінаті директор має право написати на заяві резолюцію тільки після розмови молодого побутовця із секретарем комітету комсомолу Наталією Коваль. Сама Наталя — швачка високого розряду, нагороджена медаллю «За трудову відзнаку».

З того, що майже поіменно знають у Знамянському міськкомі комсомолу кожного побутовця, з того, як широким, наче з давнім знайомим, розмовляє завідувач відділом комсомольських організацій міськкому комсомолу Володимир Сиром'ячків з директором комбінату, видно, що про кадри працівників служби сервісу у Знамянці піклуються. А ще знають, що ніхто на блудечку не піднесе талановитих майстрів. Їх треба готувати ось тут, на місці, без відриву від щоденних справ, виконання плану і всього іншого, що притаманне кожному підприємству.

Л. КРАВЕЦЬ.

НАЗУСТРІЧ З'ЇЗДОВІ

ГВАНА. Кубинський комсомол активно готується до важливої події у своєму житті — III з'їзду Спілки молодих комуністів Куби (СМК), який має відбутися в березні. В усіх кутках острова проходять збори, учасники яких обговорюють тези матеріалів з'їзду, розглядають актуальні завдання, поставлені перед молоддю Комуністичною партією і урядом Куби.

У місті Пінар-дель-Ріо завершилась провінціальна конференція Спілки молодих комуністів. Її делегати заслухали звіту доповідь про роботу комсомольської організації провінції в минулому році, обрали новий склад комітету СМК провінції та його виконавчого бюро, а також делегатів на III з'їзд СМК. У доповіді відзначалося, що молодь провінції працює сьогодні на реконструкції національної залізниці, оголошеної ударною комсомольською будовою, бере активну участь у збиранні цукрової тростини, виступає застрілюючим у соціалістичному змаганні на виробництві.

(ТАРС).

Кожному молодому виробничникові — середню освіту

ДАВНО відійшли в минуле ті часи, коли праця робітника вимагала фізичних зусиль більше, аніж знань. Кроки науково-технічного прогресу в нашій країні стають дедалі ширшими. Відповідно постійно збільшується сума знань, необхідних кожному робітникові, зайнятому на виробництві. Ось тому й поспішають майже щовечора після зміни робітники і робітниці не додому, а до вечірньої школи. В Кіровограді таких шкіл кілька. Молоді працівники заводу радіовиробів, взуттєвої, швейної та панчішної фабрик, будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд», учні профтехучилища № 4 навчаються у вечірній середній школі № 2.

Заклад відвідують 620 учнів. Тож турбот у учителів вистачає. І, мабуть, не тільки у них. Бо для того, щоб створити якнайкращі умови навчання (а вони, безперечно, специфічні), мало лише зусиль учителів. Знання, що їх у стінах школи здобувають молоді робітники, в майбутньому стануть потрібні їм для кращої, продуктивнішої роботи. Як бачимо, саме підприємства, де працюють учні, найбільш зацікавлені в їхньому навчанні. Тому зв'язки, дружні стосунки між ними та школою і повинні бути основою всієї навчально-виховної роботи.

Прикладом може бути спільна робота учителів школи і викладачів професійно-технічного училища № 4. Майстри училища, чий учні вчаться в школі, не просто час від часу цікавляться їхніми успіхами. З першого ж дня навчання вони приходять до вечірньої. І тут разом з класними керівниками складають план роботи. В усіх заходах, які проводяться в школі, активну участь беруть і викладачі, майстри училища. Цікавляться вони й відвідуванням та оцінками своїх вихованців. І коли трапляються випадки неуспішності чи пропуски занять без поважних причин, це стає тривожним сигналом і для наставників, і для комітету комсомолу училища. Останній теж уважно контролює навчання у вечірній школі. При комітеті створено навчальну комісію, яка й займається згаданими вище питаннями.

Такі дружні відносини дали свої результати — щороку кіль-

кість учнів з профтехучилища, котрі навчаються у вечірній, зростає. Успішність їхня — одна з кращих. Тож не даремно директора цього училища І. І. Захаренка за охоплення нагородили Грамотою Міністерства освіти УРСР.

Частими гостями бувають учителі й на інших базових підприємствах. Наприклад, відразу після початку занять учителі Ж. С. Вишневецька, О. А. Капелюшкіна разом з директором школи М. Я. Грицелем відвідали швейну фабрику. Р. І. Гора, А. Н. Калашникова, О. Ф. Швець разом з директором школи були присутні на звітно-виборчій комсомольських зборів на взуттєвій фабриці. В. П. Трофимець, О. К. Ан-

дим будівельникам, що проживають у гуртожитку по Комуністичному проспекту. Причині? Об'єкти, на яких працюють вони, розташовані далеко за містом. Тому й не встигають добратися вчасно до школи. У вже згаданому управлінні та на панчішній фабриці були випадки, коли робітникам, які навчаються у вечірній школі, планову відпустку давали не в літні місяці, під час канікул у школі, а у вересні — жовтні. От і доводилось їм майже місяць не відвідувати занять. Керівникам названих підприємств треба подумати над тим, як створити належні умови для навчання.

Поспішають після роботи молоді робітники. Тут, у школі, на них чекає подорож у країну знань. І мандрують наставниками. А ще люблять учні уроки Олени Федорівни Швець. Усім цікаво дізнатися, наприклад, як потрібно дивитися і розуміти твори живопису (так і називався один з її уроків культури). Цікаво проходять і класні години, присвячені правовому вихованню, професіям, зустрічі з делегатами XXV з'їзду КПРС, XXV з'їзду Компартії України. В кожному класі проведено Ленінський урок «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих». Під цим девізом працюють молоді робітники на виробництві, ним же керуються вони і в навчанні. Серед кращих — робітниця четвертого цеху взуттєвої фабрики Валентина Риженко та її колега з цеху № 3 Ольга Кривенко, робітниця панчішної фабрики Олена Бараненко та учениця профтехучилища № 4 Ніна Рубан, робітниця заводу радіовиробів Володимир Пасічник та багато інших. Це їхні фотографії на дошці «Правові соціалістичного змагання». І по праву. Бо вони не тільки добре вчаться, а й ударно трудяться на виробництві, виконуючи завдання десятої п'ятирічки. І знання потрібні їм для того, щоб завтра вони змогли працювати ще краще, ще продуктивніше. Отож нехай не забувають про них ті, кому належить створити всі умови для успішного здобуття цих знань.

З. АДАС,
позаштатний кореспондент
«Молодого комунара».

ЩОВЕЧОРА, ПІСЛЯ РОБОТИ

тецька, Л. О. Смоленська та інші вчителі взяли участь у розширеному засіданні фабричного комітету, парткому та комітету комсомолу панчішної фабрики. І скрізь, де з'являлися вчителі, йшла широка розмова про вечірню школу, умови для навчання, відвідування та успішність учнів. Разом з керівниками підприємств, комсомольцями вирішували найбільш актуальні питання.

Як бачимо, у вчителів вечірньої школи № 2 є добрі помічники. Можна навести ще багато прикладів, які свідчать про це. Так, на кошти заводу радіовиробів обладнано фізичний кабінет; новими приладами поповнився хімічний — постаралися керівники взуттєвої фабрики. Щороку допомагають у ремонті школи керівники управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд».

І все ж іще не завжди здобуття середньої освіти молодими виробничниками стоїть у центрі уваги керівників усіх підприємств. Скажімо, частенько доводиться пропускати уроки моло-

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

на деталі буде змщено хоч на один міліметр. Бо вони — колективні ініціатори, заспівачі славних трудових справ молоді підприємства. Усвідомлюють і кожною хвилиною праці підтверджують це.

Важко злічити всі марки деталей, котрі їм доводиться виготовляти. А назвіть першу-ліпшу з них — і Володимир Головкин, і Віктор Топор, і Олександр Ариксон, і сам бригадир, хвилюю подумавши, вкажуть на прес: от краще на ньому і різати. Так тонко знають свою справу.

Свою? Не тільки. Вони — кранівники, наладчики, стропальники. Тепер уже не шукають по всьому цеху єдиного на зміну наладчика. Кожен може самостійно відремонтувати свій штамп, якщо поломка незначна. Це ж яка економія часу!

У соціалістичних зобов'язаннях на честь 60-річчя Великого Жовтня значиться: «За рахунок раціонального розкряку металу і використання кінцевих відходів зекономити 32 тонни металу». Тепер з цих відходів вони виготовляють менші розміром деталі, а раніше відходи просто викидали.

Два вакантних місця є у бригаді. Бажаючих зайняти їх значно більше. Але самі члени бригади вирішують, кому з ними працювати. Бо дбають про честь колективу, про його традиції. І адміністрація цеху завжди радиться з ними, знає: конкурс витримають найдостойніші, такі, як Саша Ариксон.

Тут ніколи не залишає товариша сам на сам з труднощами. І не тільки на роботі. Як гаряче доводило вони, що Ариксону акрай необхідний гуртожиток для сімейних!

...Леонід Артеменко разом з переможцями соціалістичного змагання першого року десятої п'ятирічки та активними учасниками першого етапу патріотичного руху «60-річчю Великого Жовтня» — 60 ударних тижнів! їде до Москви фотографувати успіх. А вже зони — одне ціле, колектив. І бригадир представлятиме в Москві всю комсомольсько-молодіжну бригаду різальників металу бою мету — добитися присвоєння їй звання колективу імені 60-річчя Великого Жовтня.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара».

Ударно несуть трудову вахту, присвячену 60-річчю Великого Жовтня, молоді водії автобасів № 14 виробничого об'єднання «Кіровограджавтотранс». Сергій ПЛОХОТНИК — один з передовиків соціалістичного змагання. Крім основної роботи, він виконує ще й доручення колективу: Сергій — громадський автоінспектор.

Фото Г. КОРОТКИХ.

БРИГАДИР ІДЕ В МОСКВУ

НЕБЕЗПЕКА • Градус падіння ВІД БЕЗДУМНОСТІ

ВН ЧАСТО буває в кіровоградських кафе чи їдальнях у надвечірню пору? Доводилось? Тож, мабуть, звертали увагу на таку картину: десь у закутку за столиком кілька відвідувачів, сторожко озирюючись, похашем розливають у склянки видобуту з кишень пляшку горілки чи вина. На акуртату табличку з написом «Приносити і розпивати спиртні напої категорично забороняється» вони реагують приблизно так, як міль на зойки господарки. Що ж штовхає людей (і період молодих) до чарки?

Перечитуємо пояснювальні записки, залишені «клієнтами» Кіровоградського медвипередника протягом перших трьох днів нового року.

«На честь дня народження випив дома...» (Віктор Ярощ, робітник заводу «Червона зірка»); «Зустрілися з другом на святі. Зайшли в «Перлину» ступу...» (Алла Яшикович, ніде не працює); «...на честь Нового року...» (Анатолій Костенко, працівник Кіровоградської маслоспиртбазы); «Випила в ресторані «Київ» з подругою...» (Тетяна Дорошенко, санітарка госпітально інвалідів Великої Вітчизняної війни); «Ось так «мотивують» відвідати випередника ті, що потрапляють сюди вперше. Це, так би мовити, «літературні дебютні».

А ось постійні відвідувачі інколи відчують справжню кризу жанру. Дозвільте повторюватись, і тому вони пишуть лише про те, де починати пити. Справді, Ф. Бугайову, певне, не легко щоразу по-іншому пояснювати свою появу в цьому будиночку на вулиці Держинського, бо ж за останні роки він побував тут двадцять разів. В. Сердюженко відстав не набагато — минулого року десять разів його доставляли у випередник. Усього ж користувався «послугами випередника сімнадцять разів». Для таких людей, можна сказати, цей спеціальний заклад став рідним.

Та повернемося до тих, хто понав сюди вперше і, як вони пояснюють, випадково.

Цих людей можна умовно поділити на дві категорії. Перша — ті, що ніколи більше не попадають сюди; друга — ті, що попададуть ще, періодично чи навіть систематично.

Всі пояснюють своє перше гріхопадіння майже однаково: не думали, що так вийде. Але ж людина, зрештою, і відрізняється від тварини здатністю мислити!

До чого ж призводить бездумність, невміння або ж небажання аналізувати власні вчинки? Звернемося до життєвого прикладу.

Двадцятип'ятирічний Федір Сергєєв зустрів товариша. Разом служили в армії. Вирішили відзначити що подію. З ресторану Федір понав у випередник. Дружини не признався, де пробув день і ніч. Сказав: був у відраженні. Вона повірила. Змовчав і на роботі. А найбільше боявся, щоб не довідався в інституті, де вчиться на вечірньому факультеті.

День, другий жив у напруженні: думав, миналося. Докори совісті вже самі собою були Федорові карою...

З випередника повідомили на роботу. Звідти про «пригоди» чоловіка довідалася дружина. Розмову вели в тоні «фортецімо». Дружина тяжко переживала сам факт, як і те, що Федір приховав від неї правду.

Ще за кілька днів потому, Федір разом з групою студентів-однокурсників був на екскурсії. Ходили цехами заводу, де працював Сергєєв. Треба ж було їм зупинитися неподалік стенда, де висів сигнал з випередника з прізвиськом Федора! Сергєєв ладен був провалитися крізь землю...

Різні причини штовхають молоду людину до чарки. У Віктора Кишляка «приклад» — батько, Кишляк Ю. Ф.; інший не може виявити твердості, коли горілки приїждять кешкувати: «Ти, що, не мужичка?» А твердість чоловічого характеру, сила волі виявляються саме тоді, коли розум керує бажаннями. На жаль, не завжди про це думають. Та, як на наш погляд, головна причина шияття — все ж бездумність.

Такі, як В. Сердюженко та Ф. Бугайов, мабуть, газет не читають. Та й приклад з Ф. Сергєєвим для них не буде красномовним. З ними й роботу слід провадити іншу — аж до примусового лікування від алкоголю.

А тих, хто став на слизьку стежку і робить на ній перші кроки, розпинаючи по закутках «на трьох», ще можна врятувати. Та коли ми бачимо іноді в кафе неприглядну картинку на зразок згаданої на початку і вдаємо, що нічого не помічаємо, — ми підтримуємо бездумність. Підтримуємо байдужістю.

Ю. ДМИТРЕНКО.

У кінці листопада цього року в Ризі на виробничому об'єднанні «Латвіс Балзам» виготовлений мілийонний декалітр ризького чорного бальзаму, цього коричнево-чорного, гіркуватого лікарського напою з легким присмаком піджареного цукру. (Розік 40—50 тому в офіційній літературі бальзам рекомендується мати у кожній домашній аптечці).

ЧОРНИЙ БАЛЬЗАМ

Бальзам — напій чи ліки? На це запитання нині з впевненістю можна відповісти: і те, і друге.

Рецептура ризького чорного бальзаму за півстоліття не змінилась, — розповідає начальник лікерного цеху об'єднання Майга Янівіна Подрачніце. Бальзам — це унікальний напій, до складу якого входять 25 інгредієнтів: трави, коріння, квіти. Такі, для прикладу, як валер'яновий і айрний корені, полин, липовий цвіт, дубова кора, малиновий і чорничний соки. Міцність нашого бальзаму 45 градусів. Медики довели, у малих дозах він має властивість поліпшувати апетит, регулювати дію шлунково-кишкового тракту. Підкреслюю, що напій рекомендується споживати малими дозами, частіше всього з каваю і чаєм. Бальзам приємний у коктейлях — з горілкою або шампанським, пропорції потрібно шукати за смаком.

З бальзамом у Латвії зв'язані десятки легенд, анекдотів і найкраще детективних історій. Історичні факти свідчать, про те, що в середині XVIII віку аптекар Абрахам Кунце виготовив у Ризі «чуд-бальзам», який незабаром під назвою «Бальзам-Кунце» почав з'являтися в деяких містах Росії і за кордоном. Секрет виготовлення, ясна річ, тримався в глибокій таємниці. З покоління в покоління декілька сімей ризьких переходили рецептура бальзаму. Вона повністю збереглась, набувала нових якостей. Минуло ще небагато років, і ризький бальзам став регулярно пожити лікарів переможців на конкурсах і виставках. 72 рази він вивозив у Ригу міжнародні призи. Лондон, Відень, Париж, Бордо, Неаполь, Брюссель, Фларенція, Каракас, Чикаго — ось лише декілька міст, де бальзам відзначався різними призами.

Ризький чорний бальзам — одне з 40 найменувань продукції об'єднання. Горілку, лікери, аперативи з маркою «Зроблено в Ризі» охоче купують більшість сімей 20 країн світу.

Які перспективи бальзаму на майбутнє? — така запитання я задав директору об'єднання Леону Гнатовичу Дукулю.

— Попит на бальзам надзвичайно великий. Тому в кінці нинішньої п'ятиріччя ми збільшимо його випуск в 3,5 рази. Для цього будемо новий цех. Можу порадити шанувальників бальзаму: в найближчий час починаємо випуск нового сорту, який одержав назву «Латвіс Балзам» («Латвійський бальзам»). В його складі 32 інгредієнти, причому близьких з ризьким лише 18. Рецептура розроблялась спільно з спеціалістами-фармакологами.

Ангеліковий корінь, сік полуниці, екстракт ладанника і інші компоненти у новому поєднанні ще підвищать лікарські властивості напою. Для нового бальзаму передбачено новий посуд: фігурні пляшки з чорного скла з колпачком, який загвинчується.

Що стосується ризького чорного бальзаму, то він традиційно не змінює своїх якостей і зовнішнього оформлення.

В. ДАУКШТА,
кореспондент АПН.

ВЕЛИКА ГРУПА ОБДАРОВАННИХ МОЛОДИХ АКТОРІВ ПРАЦЮЄ В ОДЕСЬКОМУ ТЕАТРІ МУЗИЧНОЇ КОМЕДІЇ. БАГАТО З НИХ ПОРІВНЯНО НЕДАВНО ЗАКІНЧИЛИ ТЕАТРАЛЬНІ ІНСТИТУТИ. КОНСЕРВАТОРІЇ І НИНІ УСПІШНО ВИКОНУЮТЬ ПРОВІДНИЙ РОЛІ У ВИСТАВАХ, ДОПОМОГОЮ МОЛОДИМ АРТИСТАМ В ЇХ ТВОРЧОМУ ЗРОСТАННІ ПОДАЮТЬ ПРОВІДНІ АКТОРИ ТЕАТРУ. НА ФОТО: СЦЕНА З ВИСТАВИ «ПІЗНЯ СЕРЕНАДА». В РОЛІ ПІЗНІ — АРТИСТКА ГАЛІНА ГРАЧОВА, ГІСЯТНИКОВА — НАРОДНИЙ АРТИСТ СРСР МИХАЙЛО ВОДІННИЙ.

Фото І. ПАВЛЕНКА.
(Фотохроніка РАТАУ).

«КІРОВОГРАД ЗА ЗРАЗКОВО МІСТО» МАЙБУТНІЙ»

Так називається виставка архітектурних проєктів забудови обласного центру, яку відкрито у приміщенні редакції нашої газети. На ній представлено нові доробки архітекторів Кіровоградського філіалу інституту «Укрмісьбудпроект», роботи учасників конкурсу молодих архітекторів та будівельників на кращій проєкт реконструкції скверу імені Ленінського комсомолу, куточків відпочинку.

Запрошуємо відвідати виставку. Вхід вільний.

„ТАЄМНИЦІ“, ЯКІ МАЛИ БУТИ В РЕКЛАМІ, АБО ЯК У КІРОВОГРАДІ ПОЧАВСЯ ЗИМОВИЙ СПОРТИВНИЙ СЕЗОН

Це — величезний ящик з потрухлявлених дощок, де зберігаються ковзани. В Ленінському райвиконкомі м. Кіровограда таку «споруду» називають водною станцією. Ще 10 листопада минулого року у плані заходів зимового спортивного сезону районний спорткомітет так і записав: «На водній станції «Спартак» організувати прокат лиж для населення — 300—400 пар. Обладнати тенісний роздягальню. Виготовити два рекламних оголошення про місце і роботу прокатного пункту».

І ось 7 січня, знаючи про такі «накреслення», ми вирушили на Новомиколаївку, бо синітники передали якраз: «Завтра — сніг». То як же, думаємо, там зустрінуть лижників?

Про відкриття прокатного пункту, як слід було чекати, реклами не сповіщали. Бо навіщо обнародувати «хатні» таємниці? В тісному, закарценому кутку ми разом з інструктором водної станції В. О. Шовкуненком зайшли понад сто пар давніх-предажніх лиж. Половина з них тріснула, кришення порвані. Звичайно, можна було б закупити новенькі, але де їх зберігати і де видати спортсменам? А в «кімнаті для обігріву населення» вистіється 10—15 чоловік. Поки що тут несе картоплю нічний сторож. Навіть непадекоглядним давно було ясно, що станція непридатна для експлуатації, але треба ж було щось написати в традиційних планах...

У тому ж рішечні райвиконкомі (№ 520) був іме один рядок: на спортивному комплексі по вулиці Уфимській залити гандалічний майданчик, обладнати його під хокейне поле, залити тенісний корт, баскетбольний майданчик... І ось тут аж наприкінці січня канікул вирішили від снів перейти до діла: збризкали водою бігові доріжки, потім баскетбольний майданчик, який «перенесли» в інше місце. Вийнявши із землі труби, не заріваюши їм та апарати, почали «робити лід». Якщо вилити сюди півстака, то ковзанка буде краща, ніж на ріллі. Та пода далеко, її треба позити автомашиною.

За таким приблизно «стандартом» обладнали ковзанку й коло школи № 30. Опівдні ми тут зустріли трьох хлоп'ят, котрі бігли за сніжковою коробкою і наливали себе хокейстами. Спортивний зал закріплено, і семикласники вирішили розіграти смуток хоч так. А біля школи № 22 загала тиша. Там, де мали бути хокейний корт і ковзанка, — купні металеві лому.

А що на стадіоні спортклубу «Зірка»? В легкоматієчному манежі цілий день гамірно — тренується бігун, стрибун, майбутні значківці! І. О. Директор стадіону В. Харченко з настанням перших морозів зібрав людей і заліз на запасному футбольному полі ковзанку, обладнав роздягальню. Діа тут і прокатний пункт ковзанки, а де

й заточити їх. Та чи задоволені ті, хто прийшов сюди відпочити? Юрба старшокласників скаржиться:

— Поки дійдемо від роздягальні до верхнього поля, то й ноги зболять. Краще складемо пал'ята біля ковзанки.

Недавно тут, біля ковзанки, був фісський будиночок. Але авангардівці отримали розпорядження «зверху» — перевезти його на іншу базу.

І сидять тепер хлоп'ята на трубах, поправляють ковзани, а бабуся стережуть їхній одяг біля воріт стадіону. Воно б можна було залити бігові доріжки навколо основного футбольного поля. Проте директорів не радять робити це, мовляв, вода і лід пошкодять гумово-бітумне покриття. Інші ж фахівці, дивлячись, як спортсмени йдуть на ковзанах голіми біговими доріжками до верхнього поля, вважають, що лід зберіг би їх від знівечення.

Планували тоді (10 листопада) відкрити на стадіоні буфет для тих, хто прийде на ковзанку. Приміщення є. Але в місті не знайшлося жодної їдальні, жодного ресторану, котрі направили б сюди продавців з гарячими ширіжками чи самоварами-чайниками.

Подбали червоноюрівці і про зразковий хокейний корт. Але підля тут ніхто не організовує справжніх поєдинків. Що робити В. Харченку? Йти до школи, звертати в кожен колектив фізкультурні і заможувати молодь на стадіоні? А де ж інструктори та фізорги? Чи, може, в місті так багато хокейних майданчиків та інших споруд для заняття спортом у зимку? В цьому напрямі правильно зорієнтувались хіба що житлово-експлуатаційні контори. Зробили хокейні борти, залили воду, вирізняли лід. І гонер у мікрорайонах іде підготовка до стартів на приз «Золота шайба».

Це вже крок вперед, щоб залучити до корисних справ підлітків за місцем проживання. А як же робітничі й студентська молодь? Чому б, скажімо, комсомольським та фізкультурним активістам комбінату «Кіровоградважбуд» не зібрати молодих будівельників і не провести поєдинки хокейно-любительські? Поки що ініціативу виявляють учасники фізкультурної загальноосвітньої школи (№№ 34, 26, 11, 13), дев'ять ДЮСШ, інструктори жєв.

НЕ СПОВНА використаноється і спортивні зали. У Будинку культури імені Компанієв, наприклад, зал пустує по 5—6 годин. У спортзалі УТОГу 7 січня нікого не

було з 8 години ранку по 6 годину вечора, хоча за графіком тут мали тренуватися спортсмени ДЮСШ № 1 і педінституту. В залі інституту сільськогосподарського машинобудування холодно, і тому рідко хто з власної ініціативи бажає тут потренуватися перед заліком з фізичної підготовки.

Чимало представників колективів фізкультурних хочуть організувати старт зимового дня — вивести юнаків і дівчат на лижні траси чи на ковзанку. Йдуть вони до магазину «Турнет», щоб придбати спортивний інвентар, костюми. Та лижні тут лише для малюків, костюми можна придбати за власний рахунок, немає вдосталь ковзанів з черевками.

Тим-то рейдова бригада пропонує:

— фізкультурні й комсомольські активісти збох районів могли б організувати контрольовані, як використовуються спортивні зали та інші споруди в школах, вузах, технікумах, спортивних відомствах;

— у зимові вихідні дні варто проводити лижні пробіги, змагання на призи героїв-земляків;

— слід переглянути шефські зв'язки між навчальними закладами і підприємствами, з тим, щоб допомогти молоді обладнати нові спортивні споруди і вміло експлуатувати їх;

— кожен інструктор по спорту, кожен фізорг, тренер не повинен залишатися на самоті. А тому корисний і самоконтроль.

Члени рейдової переконані: навіть та кількість спортивних баз, яка є в місті допоможе в якійсь мірі вирішити проблему розвитку масових видів спорту, якщо ті бази правильно експлуатувати.

Рейдова бригада: С. ШАПОВАЛОВ — завідувачий відділом спортивної та оборонно-масової роботи обкому ЛКСМУ, В. СУБАТІН, В. ЯКОВЕНКО — учні Кіровоградського будівельного технікуму, Л. БАДІЯН — інженер обласного житлово-комунального управління, М. ШЕВЧУК — спеєкор «Молодого комунара» (всього в рейді взяло участь 25 чоловік).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.